

България. Защото такива като вас предадоха Преслав и Охрид на ромите, за пари, за жени, за почести. Колцина са такива като Ивац, Николица и Кракра? Нека златозарната им памет ви свети като денница сред премеждията и изкушенията на лукавия. Не мога да ^{се} оплача. Имам храбри, честни мъже, на които мога да се опра. Сега да кажа на Белота - дай всичките си имоти и пари за делото, ще ги даде. Вижте Сезлав. Кой може да играе така с живота си - като него, когато отиде във Визанс? Вижте Петър. Кой от вас щеше да отстъпи на по-младия си брат царския венец, кой от вас щеше да признае, че други по-умело може да води съдбините на държавата? И това все за България! Дано не се повтарят вече никога страшните дни на Самуиново време... Воляри ... Братя... Ето аз давам най-голямата жертва, която родината може да ми поиска. Аз давам... Иваница.

Царят падна тежко върху ^{ръководното} креслото си и закри очи. Петър се извърна гърбом и хълцания разтърсиха широките му плещи. Болярите стояха свели глави безмълвни и трогнати пред скръбта на двамата братя. Архиепископ Василий им направи знак да си ходят, и сам стана.

- Чедо, - каза той на Асена. - Нека Господ ти даде крепост да понесеш великото си отречение. И дано добропобедникът Чудотворец помогне на Иваница...

Тъмносин примрак забули двете тесни прозорчета и сенки заплаваха из утихналата стая. Но никой не смееше да мръдне от местото си, закован от тежка размисъл. Мина време. Един столник донесе златния свещник, пленен при Агатопол, и сложи дърва в огнището. Асен все още стоеше в креслото, със скрито в ръцете си чело.

Когато изправи главата си, болярите потръпнаха от ужас